Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

18. listopadu 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Duševní vlastnictví – Práva související s autorským právem – Směrnice 92/100/EHS – Článek 8 odst. 2 – Směrnice 2006/115/ES – Článek 8 odst. 2 – Sdělování audiovizuálního díla, jehož součástí je zvukový záznam nebo rozmnožení zvukového záznamu, veřejnosti – Jediná spravedlivá odměna“

Ve věci C-147/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) ze dne 13. února 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 20. února 2019, v řízení

Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación SA

proti

Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI),

Artistas Intérpretes o Ejecutantes Sociedad de Gestión de España (AIE),

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení E. Regan, předseda senátu, M. Ilešič (zpravodaj), E. Juhász, C. Lycourgos a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. ledna 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación SA C. Aguilar Fernándezem, L. J. Vidal Calvem a M. González Gordon, abogados,

– za Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) J. J. Marín Lópezem, abogado,

– za Artistas Intérpretes o Ejecutantes Sociedad de Gestión de España (AIE), A. López Sánchezem, abogado,

– za španělskou vládu původně A. Rubio Gonzálezem, poté S. Jiménez Garcíou, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: španělština.

– za Evropskou komisi É. Gippini Fournierem a J. Samnadda, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. července 2020,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 8 odst. 2 směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 1992, L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120) a čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 2006, L 376, s. 28).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación SA (dále jen „Atresmedia“), podnikem vlastnícím několik televizních kanálů, a Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI), a Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), tedy entitami, které spravují práva duševního vlastnictví výrobců zvukových záznamů a práva výkonných umělců, ohledně platby jediné spravedlivé odměny ze strany společnosti Atresmedia za sdělování audiovizuálních děl, jejichž součástí jsou zvukové záznamy, na televizních kanálech provozovaných posledně uvedenou společností.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Vídeňská úmluva o smluvním právu

3 Článek 31 odst. 2 písm. a) Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969 (*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 1155, s. 331), stanoví:

„Pro účely výkladu smlouvy se kromě textu, včetně preambule a příloh, celkovou souvislostí rozumí:

a) každá dohoda vztahující se ke smlouvě, k níž došlo mezi všemi stranami v souvislosti s uzavřením smlouvy;

[…]“

Římská úmluva

4 Evropská unie není smluvní stranou mezinárodní Úmluvy o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových snímků [záznamů] a rozhlasových organizací uzavřené v Římě dne 26. října 1961 (dále jen „Římská úmluva“), na rozdíl od všech členských států Unie s výjimkou Maltské republiky.

5 Článek 3 uvedené úmluvy stanoví:

„Pro účely této Úmluvy se rozumějí

[…]

b) ‚zvukovým snímkem' [zvukovým záznamem] každý výlučně sluchem vnímatelný záznam zvuků uměleckého výkonu nebo jiných zvuků;

[…]

e) ‚rozmnožením' zhotovení jedné nebo více rozmnoženin záznamu;

[…]"

WPPT

6 Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 Smlouvu WIPO o právu autorském a Smlouvu WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (dále jen „smlouva WPPT"). Obě tyto Smlouvy byly schváleny jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 o schválení – jménem Evropského společenství – Smlouvy WIPO o autorském právu a Smlouvy WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (Úř. věst. 2000, L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208) a ve vztahu k Unii vstoupily v platnost dne 14. března 2010.

7 Článek 2 písm. b) WPPT stanoví:

„Pro účely této smlouvy:

[…]

b) ‚zvukový záznam' je záznam zvuků výkonu nebo jiných zvuků, anebo vyjádření zvuků, jiných než ve formě záznamu obsaženého ve filmovém nebo jiném audiovizuálním díle."

8 Diplomatická konference o některých otázkách autorského práva a práv s ním souvisejících ze dne 20. prosince 1996 přijala následující společné prohlášení k čl. 2 písm. b) WPPT:

„Rozumí se, že definice zvukového záznamu obsažená v čl. 2 písm. b) znamená, že práva k zvukovému záznamu jeho začleněním do filmového nebo jiného audiovizuálního díla zůstávají nedotčena."

Unijní právo

Směrnice 92/100

9 Sedmý a desátý bod odůvodnění směrnice 92/100 zněly:

„vzhledem k tomu, že pokračování v tvůrčí a umělecké práci autorů a výkonných umělců vyžaduje, aby tyto osoby pobíraly odpovídající příjmy, a že investice jsou zejména v případě výroby zvukových záznamů a filmů obzvláště vysoké a riskantní; že pouze náležitá právní ochrana nositelů těchto práv může být účinnou zárukou možnosti získat uvedený příjem a návratnosti zmíněné investice;

[…]

vzhledem k tomu, že je nezbytné sblížit právní předpisy členských států tak, aby byly v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou v mnoha členských státech základem úpravy autorského práva a práv souvisejících."

10 Článek 8 uvedené směrnice, nadepsaný „Vysílání a sdělování veřejnosti“, v odstavci 2 stanovil:

„Členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. Pokud nedojde mezi výkonnými umělci a výrobci zvukových záznamů k dohodě, mohou členské státy stanovit podmínky pro rozdělování uvedené odměny mezi ně.“

11 Směrnice 92/100 byla kodifikována a zrušena směrnicí 2006/115.

Směrnice 2001/29/ES

12 Článek 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230), nadepsaný „Právo na rozmnožování“, stanoví:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

b) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

c) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

[…]“

Směrnice 2006/115

13 V bodech 5 a 7 odůvodnění směrnice 2006/115 se uvádí:

„(5) Pokračování v tvůrčí a umělecké práci autorů a výkonných umělců vyžaduje, aby tyto osoby pobíraly odpovídající příjmy a investice jsou zejména v případě výroby zvukových záznamů a filmů obzvláště vysoké a riskantní. Pouze náležitá právní ochrana nositelů těchto práv může být účinnou zárukou možnosti získat uvedený příjem a návratnosti zmíněné investice.

[…]

(7) Je nezbytné sblížit právní předpisy členských států tak, aby byly v souladu s mezinárodními smlouvami, které jsou v mnoha členských státech základem úpravy autorského práva a práv souvisejících.“

14 Znění čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 je totožné se zněním čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100.

Španělské právo

15 Článek 108 odst. 4 Real Decreto Legislativo 1/1996, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Propiedad Intelectual, regulalarizando, aclarando y armonizando las disposiciones legales vigentes sobre la materia (královské legislativní nařízení 1/1996, kterým se schvaluje kodifikované znění zákona

o duševním vlastnictví, které stanoví, upřesňuje a harmonizuje právní předpisy platné v této oblasti), ze dne 12. dubna 1996, (BOE č. 97 ze dne 22. dubna 1996, s. 14369), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „LPI“), stanoví:

„Uživatelé zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu, který je použit pro sdělování veřejnosti v jakékoli podobě, jsou povinni zaplatit jedinou spravedlivou odměnu výkonným umělcům a výrobcům zvukových záznamů, mezi něž bude tato odměna rozdělena. Pokud se nedohodnou na tomto rozdělení, bude toto rozdělení provedeno rovným dílem […]“

16 Článek 114 odst. 1 LPI stanoví:

„ ‚Zvukovým záznamem‘ se rozumí každý výlučně sluchem vnímatelný záznam provedení díla nebo jiných zvuků.“

17 Článek 116 odst. 2 LPI, který je uveden v hlavě upravující práva výrobců zvukových záznamů, obsahuje znění totožné se zněním čl. 108 odst. 4 LPI.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Dne 29. července 2010 AGEDI a AIE podaly k Juzgado de lo Mercantil de Madrid núm. 4 Bis (obchodní soud v Madridu č. 4a, Španělsko) žalobu proti společnosti Atresmedia, aby bylo posledně uvedené společnosti uloženo zaplacení náhrady za sdělování veřejnosti v případě zvukových záznamů vydaných k obchodním účelům nebo rozmnoženin těchto záznamů v období od 1. června 2003 do 31. prosince 2009 na televizních stanicích provozovaných společností Atresmedia, jakož i za neoprávněné rozmnožování zvukových záznamů pro účely realizace těchto úkonů sdělování veřejnosti.

19 Poté, co Juzgado de lo Mercantil de Madrid (obchodní soud v Madridu) prohlásil tuto žalobu za neopodstatněnou, AGEDI a AIE podaly proti rozsudku tohoto soudu odvolání k Audiencia Provincial de Madrid (provinční soud v Madridu, Španělsko), který tento rozsudek zrušil a jejich žalobě v plném rozsahu vyhověl.

20 Společnost Atresmedia podala proti rozsudku Audiencia Provincial de Madrid (provinční soud v Madridu) kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu.

21 Tento soud uvádí, že se kasační opravný prostředek týká výlučně toho, zda sdělování audiovizuálních děl veřejnosti společností Atresmedia na jejích televizních kanálech zakládá právo na jedinou spravedlivou odměnu stanovenou ve španělském právu v čl. 108 odst. 4 a čl. 116 odst. 2 LPI, kterým v unijním právu odpovídají čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115. Uvedený soud konkrétně uvádí, že mu přísluší určit, zda od okamžiku, kdy byl zvukový záznam vydaný k obchodním účelům nebo rozmnožena tohoto zvukového záznamu začleněn nebo „synchronizován“ do audiovizuální nahrávky obsahující záznam audiovizuálního díla, mohou dotčení výkonní umělci, jakož i výrobci zvukových záznamů požadovat tuto jedinou spravedlivou odměnu.

22 Tentýž soud dodává, že vzhledem k tomu, že AGEDI a AIE požadují od společnosti Atresmedia náhradu z titulu sdělování audiovizuálních děl veřejnosti v období od 1. června 2003 do 31. prosince 2009, se na spor v původním řízení z hlediska časové působnosti uplatní jak směrnice 92/100, tak směrnice 2006/115.

23 Za těchto podmínek se Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Zahrnuje pojem ‚rozmnožení zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům', obsažený v čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 […] a směrnice 2006/115 […], rozmnoženinu zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům v audiovizuální nahrávce, která obsahuje záznam audiovizuálního díla?

2) Je v případě kladné odpovědi Soudního dvora na předchozí otázku subjekt televizního vysílání, jenž používá audiovizuální nahrávku, která obsahuje záznam filmového nebo audiovizuálního díla, v němž je rozmnožen zvukový záznam vydaný k obchodním účelům, k jakémukoli sdělování veřejnosti, povinen zaplatit jedinou spravedlivou odměnu stanovenou v čl. 8 odst. 2 každé z těchto směrnic?"

K předběžným otázkám

24 Úvodem je třeba uvést, že ve věci v původním řízení je nesporné, že zvukové záznamy vydané k obchodním účelům nebo rozmnoženiny těchto zvukových záznamů byly začleněny do audiovizuálních nahrávek obsahujících záznam audiovizuálních děl, přičemž tyto audiovizuální nahrávky byly později předmětem sdělování veřejnosti na televizních kanálech vlastněných společností Atresmedia.

25 V tomto ohledu se otázka předkládajícího soudu netýká rozmnožování takových zvukových záznamů při příležitosti jejich začlenění do uvedených audiovizuálních nahrávek. Tento soud totiž upřesňuje, že k takovému začlenění došlo se souhlasem nositelů dotčených práv a za odměnu, která byla posledně uvedeným nositelům práv placena v souladu s použitelnými smluvními ujednáními.

26 Uvedený soud se však zabývá otázkou, zda dotyční výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů musí obdržet jedinou spravedlivou odměnu stanovenou v čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 a v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, pokud jsou takové audiovizuální nahrávky následně předmětem sdělování veřejnosti.

27 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 musí být vykládány v tom smyslu, že jedinou spravedlivou odměnu stanovenou v těchto ustanoveních musí uživatel zaplatit tehdy, pokud sděluje veřejnosti audiovizuální nahrávku obsahující záznam audiovizuálního díla, do něhož byl začleněn zvukový záznam nebo rozmnoženina tohoto zvukového záznamu.

28 Je třeba připomenout, že podle čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti.

29 Jak již měl Soudní dvůr příležitost připomenout, tato odměna představuje protiplnění za užití obchodního zvukového záznamu při takovém vysílání nebo sdělování veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. února 2003, SENA, C-245/00, EU:C:2003:68, bod 37, a ze dne 14. července 2005, Lagardère Active Broadcast, C-192/04, EU:C:2005:475, bod 50).

30 Tato ustanovení tak přiznávají osobám, kterých se týkají, právo kompenzační povahy, které vznikne na základě vysílání nebo sdělování výkonu díla zaznamenaného na zvukový záznam vydaný k obchodním účelům, nebo rozmnoženiny takového záznamu, veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, bod 54 a citovaná judikatura).

31 Za těchto podmínek je třeba určit, zda taková audiovizuální nahrávka obsahující záznam audiovizuálního díla, jako je nahrávka uvedená v bodě 27 tohoto rozsudku, musí být kvalifikována jako „zvukový záznam“ nebo „rozmnožení takového záznamu“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 nebo čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

32 Zaprvé je třeba uvést, že směrnice 92/100 a 2006/115 ani jiné unijní směrnice v oblasti autorského práva pojem „zvukový záznam“ nedefinují ani neobsahují výslovný odkaz na právo členských států za účelem vymezení dosahu tohoto pojmu.

33 Podle ustálené judikatury musí být znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím ke znění tohoto ustanovení, ke kontextu, do něhož toto ustanovení spadá a k cílům sledovaným právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 8. září 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, bod 46 a citovaná judikatura).

34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ustanovení směrnice 92/100 a směrnice 2006/115 musejí být vykládána v souladu s mezinárodním právem, a zejména mezinárodními úmluvami, jež tyto nástroje právě mají provést, jak se výslovně připomíná v bodě 10 odůvodnění směrnice 92/100 a v bodě 7 odůvodnění směrnice 2006/115 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, bod 51 a citovaná judikatura).

35 Jak přitom uvedl generální advokát v bodě 36 svého stanoviska, z důvodové zprávy k návrhu směrnice Rady o právu na pronájem a půjčování a o některých právech souvisejících s autorským právem [COM (90) 586 final], který předcházel přijetí směrnice 92/100, vyplývá, že pro účely této směrnice bylo s ohledem na okolnost, že pojmy použité v uvedené směrnici byly zásadní v oblasti autorského práva a práv s ním souvisejících a že jejich význam již byl v širokém rozsahu harmonizován, třeba odkazovat na pojmy nacházející se zejména v Římské úmluvě.

36 Je pravda, že ustanovení této úmluvy nejsou součástí unijního právního řádu, jelikož Unie není smluvní stranou uvedené úmluvy. Soudní dvůr již měl nicméně příležitost připomenout, že Římská úmluva má v rámci Unie nepřímé účinky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 42 a 50).

37 Podle znění článku 3 písm. b) Římské úmluvy je pojem „zvukový záznam“ definován jako každý „výlučně sluchem vnímatelný“ záznam zvuků uměleckého výkonu nebo jiných zvuků. Z toho vyplývá, že pod tento pojem nemůže patřit záznam obrazu a zvuku, neboť takový záznam nelze kvalifikovat jako „výlučně sluchem vnímatelný“.

38 Kromě toho je třeba připomenout, že pojem „zvukový záznam“, který je obsažen v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, který beze změny nahradil čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100, musí být vykládán v souladu s rovnocenným pojmem, který je obsažen ve WPPT [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. března 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 58, a ze dne 8. září 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, bod 62], jelikož ustanovení této úmluvy jsou nedílnou součástí unijního právního řádu, a jsou tudíž v tomto právním řádu použitelná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 38 a 39).

39 Článek 2 písm. b) WPPT přitom stanoví, že „zvukový záznam“ je „záznam zvuků výkonu nebo jiných zvuků, anebo vyjádření zvuků, jiných než ve formě záznamu obsaženého ve filmovém nebo jiném audiovizuálním díle“.

40 Z „Příručky k úmluvám o autorském právu a právech s ním souvisejících spravovaných WIPO“, která představuje výkladový dokument vypracovaný WIPO, ač není právně závazná, nicméně přispívá k výkladu WPPT [obdobně, pokud jde o příručku k Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl (Pařížský akt ze dne 24. července 1971), ve znění vyplývajícím ze změny ze dne 28. září 1979, viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 201, jakož i citovaná judikatura], v tomto ohledu vyplývá, že WTTP aktualizovala definici „zvukového záznamu“ uvedenou v čl. 3 písm. b) Římské úmluvy, a to zejména s tím „účinkem, že v případě, že audiovizuální záznam nemá status díla, záznam zvuků výkonu nebo jiných zvuků, anebo vyjádření zvuků, který je začleněn do takového audiovizuálního záznamu, musí být považován za ‚zvukový záznam‘ “, což generální advokát v podstatě též připomněl v bodě 50 svého stanoviska.

41 Je tedy třeba mít za to, že jak znění čl. 2 písm. b) WPPT, tak dokument uvedený v předchozím bodě vylučují, aby záznam zvuků začleněný do filmového nebo jiného audiovizuálního díla spadal pod pojem „zvukový záznam“ ve smyslu tohoto ustanovení.

42 Je pravda, jak zdůraznily AGEDI a AIE, jakož i španělská vláda, že společné prohlášení k čl. 2 písm. b) WTTP přijaté diplomatickou konferencí k některým otázkám autorského práva a práv s ním souvisejících ze dne 20. prosince 1996, které v souladu s čl. 31 odst. 2 písm. a) Vídeňské úmluvy o smluvním právu představuje podstatný prvek pro výklad tohoto ustanovení, upřesňuje, že „definice zvukového záznamu obsažená v čl. 2 písm. b) znamená, že práva k zvukovému záznamu jeho začleněním do filmového nebo jiného audiovizuálního díla zůstávají nedotčena“.

43 Toto společné prohlášení však nemůže zpochybnit výše uvedené úvahy.

44 Z uvedeného společného prohlášení lze totiž vyvodit, že zvukový záznam obsažený ve filmovém nebo jiném audiovizuálním díle ztrácí postavení „zvukového záznamu“, jelikož je součástí takového díla, aniž má tato okolnost jakýkoli dopad na práva k tomuto zvukovému záznamu v případě užití tohoto zvukového záznamu nezávisle na dotčeném díle.

45 Tento výklad je ostatně potvrzen dokumentem uvedeným v bodě 40 tohoto rozsudku, z něhož vyplývá, že cílem téhož společného prohlášení je vysvětlit, že „zvukové záznamy mohou být užívány ve [filmovém nebo jiném audiovizuálním díle] pouze na základě uzavření vhodných smluvních ujednání, která náležitě zohlední práva výrobců zvukových záznamů stanovená ve [WTTP]. Pokud se znovu použijí nezávisle na audiovizuálním díle, musí se považovat za zvukové záznamy“.

46 V projednávané věci již bylo v bodě 25 tohoto rozsudku na straně jedné uvedeno, že začlenění zvukových záznamů dotčených ve věci v původním řízení do audiovizuálních děl bylo provedeno se svolením dotčených nositelů práv a za odměnu placenou těmto nositelům v souladu s použitelnými smluvními ujednáními. Na straně druhé není vůbec tvrzeno, že tyto zvukové záznamy jsou znovu použity nezávisle na audiovizuálním díle, do něhož byly začleněny.

47 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že audiovizuální nahrávku obsahující záznam audiovizuálního díla nelze kvalifikovat jako „zvukový záznam“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 nebo čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

48 Zadruhé, pokud jde o pojem „rozmnoženina zvukového záznamu“ ve smyslu těchto ustanovení, který není definován uvedenými směrnicemi, jež ani neobsahují výslovný odkaz na právo členských států za účelem vymezení jeho dosahu, je třeba uvést, že čl. 3 písm. e) Římské úmluvy, který je třeba zohlednit z důvodů uvedených v bodech 34 až 36 tohoto rozsudku, definuje „rozmnožení“ jako „zhotovení jedné nebo více rozmnoženin záznamu“.

49 Je však nutno konstatovat, že tato definice se týká úkonu, který spočívá ve zhotovení rozmnoženiny dotčeného záznamu, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 71 svého stanoviska.

50 Na takový úkon, jenž je předmětem práva preventivní povahy uvedeného v článku 2 směrnice 2001/29, se nevztahují ustanovení čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, která nestanoví takové právo preventivní povahy, nýbrž právo kompenzační povahy, jež vzniká, jak bylo připomenuto v bodě 30 tohoto rozsudku, v důsledku sdělování veřejnosti výkonu nebo provedení díla zaznamenaného na zvukovém záznamu nebo na jeho rozmnožemině, přičemž takovou rozmnoženinu je třeba v rámci těchto ustanovení chápat jako rozmnoženinu zvukového záznamu pocházející z takového úkonu rozmnožování.

51 Vzhledem k tomu, že z důvodů uvedených v bodech 34 až 41 tohoto rozsudku nelze audiovizuální nahrávku obsahující záznam audiovizuálního díla kvalifikovat jako „zvukový záznam“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 nebo čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, taková nahrávka přitom ze stejných důvodů nemůže představovat rozmnoženinu tohoto zvukového záznamu, a tudíž spadat pod pojem „rozmnožování“ uvedeného zvukového záznamu ve smyslu těchto ustanovení.

52 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že audiovizuální nahrávku obsahující záznam audiovizuálního díla nelze kvalifikovat jako „zvukový záznam“ nebo „rozmnoženinu takového záznamu“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 nebo čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

53 Z toho vyplývá, že sdělování takové nahrávky veřejnosti nezakládá nárok na odměnu stanovenou v těchto ustanoveních.

54 Je třeba dodat, že takový výklad není v rozporu s cíli směrnice 92/100 nebo směrnice 2006/115, upřesněnými v sedmém bodě odůvodnění směrnice 92/100 a v bodě 5 odůvodnění směrnice 2006/115, které mají zajistit kontinuitu tvůrčí a umělecké práce autorů a výkonných umělců tím, že stanoví harmonizovanou právní ochranu, která zaručuje možnost dosahovat přiměřeného příjmu a návratnosti investic, a umožnit tak dosažení přiměřené rovnováhy mezi zájmem výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů na tom, aby obdrželi odměnu za vysílání daného zvukového záznamu a zájmem třetích osob, aby mohly vysílat tento zvukový záznam nebo jej sdělovat veřejnosti za přiměřených podmínek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. února 2003, SENA, C-245/00, EU:C:2003:68, bod 36).

55 Za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, musí být totiž těchto cílů dosaženo uzavřením vhodných smluvních ujednání mezi nositeli práv ke zvukovým záznamům a výrobci takových děl při příležitosti začlenění zvukových záznamů nebo rozmnoženin těchto zvukových záznamů do předmětných audiovizuálních děl tak, aby byla odměna za práva související se zvukovými záznamy při příležitosti takového začlenění uskutečňována prostřednictvím těchto smluvních ujednání.

56 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 8 odst. 2 směrnice 92/100 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 musí být vykládány v tom smyslu, že jedinou spravedlivou odměnu stanovenou v těchto ustanoveních nemusí platit uživatel, když veřejnosti sděluje audiovizuální nahrávku obsahující záznam audiovizuálního díla, do něhož byl začleněn zvukový záznam nebo rozmnožemina tohoto zvukového záznamu.

K nákladům řízení

57 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 8 odst. 2 čl. 8 odst. 2 směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem a čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem musí být vykládány v tom smyslu, že jedinou spravedlivou odměnu stanovenou v těchto ustanoveních nemusí platit uživatel, když veřejnosti sděluje audiovizuální nahrávku obsahující záznam audiovizuálního díla, do něhož byl začleněn zvukový záznam nebo rozmnoženina tohoto zvukového záznamu.

Podpisy.